

z zakoni, statuti itd. Seveda: če in dokler tako ustavno preambulo sprejemamo in priznavamo.

Če je tako, potem je razvneta diskusija o pravnem statusu revij in neurejenih medsebojnih razmerjih eno vsiljenih vprašanj, ki 'dobiva centralno veljavo zaradi povsem drugih prizadevanj. To pa so znana prizadevanja po oblikovanju zaključenih skupin, ki naj bi še pravno zavarovane imele same nedotakljivo pravico določati svojo politiko. Čemu potem vse to prikazovati kot delovno integracijo, ko gre prav očitno za dezintegracijo, čemu kot težnjo po sodelovanju, ko gre vendar z vso jasnostjo za nesodelovanje?

Ne revialna kriza, temveč take vsiljene alternative so pa zares narekemale in narekujejo nedvoumno opredeljevanje.

ŠTIRI PESMI

Jože Šmit

LJUBIMEC

Ljubil sem rože —
pozimi, ko ni jih bilo,
ljubil sem mater,
ko legla je v grob,
ljubil sem vse,
kar sem izgubil
in kar je prešlo.

Ljubil bom rože,
dokler ne vzceto,
ljubil bom žene,
ko daleč bom stran,
ljubil bom vse,
kar bom ljubil zaman.

Jaz sem ljubimec
zlega stoletja,
kruti ljubimec
na meji svetov:
Ljubim minulost
in ljubim obete
in kolnem svoj čas
neusmiljeno gol...

PESEM DVEH GRENADIRJEV

Nekoč — kako gre čas! —
je tuji grenadir
zašel v to lepo vas.
To bil je moj praded,
ki nanj ta tih večer
otožen mislim spet.

Neznan mi je portret
skrivnostnega moža,
ki je zamenjal svet
za skromno ped zemljé,
za kočó iz lesa
in za objem žené.

Morda presit že cest,
nemira in daljav,
morda kot hlapec zvest,
ki boj končal je trd,
nameri se je vdal,
da tu pričaka smrt.

Kdo ve... Zdaj tebi rod,
ki si za njim ostal,
sledim ta tih večer:
Še hodiš isto pot,
ki ti nekoč jo dal
je tuji grenadir?

Nič blodenj, mir samó
in zemlja, plug in vol.
Kdor šel je na vojskó,
povrnil se je spet
počivat pod ta krov
in plúžit kot popréd.

In nič sprememb navzven.
Le kri iz roda v rod
oživljala je sen,

a brzdala željé
pravnuku, ki na pot
ga vleklo je sree.

O, čutim jablane
cvetoče sladki vonj!
Objema fant dekle
in hkrati osedlan
že hrže iskri konj.
Kdo zmaga? Njena dlan,
nemir, ki v dušo žge?

Prešlo je tristo let,
morda prav ta večer,
ko davni spi praded
in jaz kot grenadir
preklinjam čas in svet
in to, da sem poet...

LUČI

Morda ne spiš, morda le dremlješ
nekje globoko, kjer leži
vse, kar med smrtjo in življenjem
doslej razsojeno še ni.

Zdaj sta morda še v ravnovesju
tvoj živi in tvoj mrtvi sij
in le besede, diha čakaš,
ki naj ti spanec prepodi.

O luč, noči prijazna sestra,
če še živiš, čeprav medló,
kako naj k sebi te pokličem,
ne da privabim še temó?

In če te ni, če le temà je
in ti le lažni njen privid?
O dobra luč, saj ni mogoče
se kar tako zadeti v zid!

Ti si življenje moje, s tabo
pol svetel pol temen čemim
v otožnem dremežu in čakam,
kdaj zagorim in dogorim.

NOVEMBER

Ni več jesen, a zima ni še
in svet ni ne tako in ne tako,
kakor da čas sam sebe išče,
a vedno bolj pogreza se v megló.

In vse je mirneje in tiše,
kakor da vsak nastavljal bi uho
peresu trudnemu, ki piše
o nêčem, kar nikdar ne bo.

Nekdo prihaja, a ga ni še,
medvladje kruto lega na zemljó,
zdaj šel lahko bi na morišče
in mi življenja žal bi ne bilo.